

[Frode Jakobsen.]

rigtigt. Jeg mener ikke, at det er blevet behandlet med den alvor og på det niveau, som svarer dertil, og dermed tænker jeg ikke på grove, gensidige beskyldninger, men mere på, i hvor høj grad det er blevet gjort til et spørgsmål om kroner og øre i dag, hvor lidt det er blevet gjort til et spørgsmål om Danmarks fremtid, om verdens fremtid. Det er blevet til handelsbalance, forsøg på at skræmme folk med økonomiske trusler om højere skatter, om dagpengeordning, som måske ikke kan gennemføres.

Der er ingen, der siger, som statsministeren hævdede, at det ikke er fint at tale om økonomi, men der skal være forhold i det, og det er der ikke. Det er en afsporing, når politik bliver identisk med økonomi. Det er der gud ske lov en ny generation, som gør oprør imod. Mennesker har behov for økonomi, men de har mange andre behov. Undertiden fristes man til at mene, at der er ingen, der har så lidt forstand på de andre behov som politikere. Det har også præget EF-debatten, fra begyndelsen helt absolut, lidt efter lidt modvilligt og trevemt, med nogle indrømmelser.

Der er groft set to forskellige måder at gribe denne sag an på. Regeringen har valgt at holde sig til det, som den kalder facts, til Romtraktatens bogstav, til jura i stedet for egne politiske tanker. Facts, det synes en anerkendelse, jeg mener dermed en politisk nærsynethed, som stirrer på de nærmeste små realiteter og er blind for de store perspektiver, som er optaget af, hvad der er, og opgiver på forhånd at have en mening om, hvad der kommer.

Politik er blevet defineret på mange forskellige måder. Nogle har sagt, at det er at ville, andre, at det er at kunne. Det er ikke en uvæsentlig side af politik at se en smule ud i fremtiden.

Til facts hører Romtraktaten; den engang især af socialdemokrater så forkætrede Romtraktat er blevet til en bibel, det vil sige en slags negativ bibel. Man slår op i den bibel, når der er noget, som man er bange for, og så kan man i reglen glædestrålende forkynde, at det står der ingenting om i Romtraktaten, altså er det fri fantasi, noget, som ikke eksisterer. Man kommer til at tænke på den dommer, der bladrer i sin lov omhyggeligt,

men finder intet dér for sig, hvorved forbuden er for smed at rette bager.

Jeg er ikke bange for Romtraktaten i sig selv. Den er stort set kun en traktat om et fælles marked, og jeg siger: des større marked, des bedre, helst hele verden, men jeg siger ikke: des større, des bedre, når det er statsdannelser, der er tale om.

Man kører frem med: I kan jo selv se, der er ikke sket andet inden for de seks end noget med økonomi. Den indvending har overhovedet ingen vægt, for Romtraktaten har aldrig været tænkt som andet end et første trin. Sådan var netop planen. Først den økonomiske enhed, dernæst en fælles udenrigspolitik, en fælles sikkerhedspolitik; det kan enhver konstatere, som følger lidt med i historien, også markedsministeren, som hævdede, at det gik den modsatte vej.

Men dér står vi altså nu, foran det næste trin, det forkyndes vidt og bredt og også klart nok fra alle sider. I Danmark er man glad for Willy Brandt, når det passer én; man bagatelliserer hans ord, når det passer én bedre, når han siger, at økonomi er lig politik, politik er lig udenrigspolitik, og udenrigspolitik er lig sikkerhedspolitik.

Der er heller ingen, der har sagt det klarere end englænderne: det vigtigste er ikke det økonomiske, men det er større politisk indflydelse for et samlet Europa. Den danske regering mener det modsatte. Hvordan kan man forene det med, at man samtidig vil berolige folk med at sige, at englænderne og Willy Brandt er vore fornemste forbundsfæller over for brydninger inden for EF? Jeg ved ikke rigtig, hvordan man kan få det til at rime sammen.

Mit tredje punkt var, at man klamrer sig til jura. Romtraktaten er det faste, det eneste, som vi binder os til, og ændringer i Romtraktaten kan kun vedtages, når alle er enige. EF skulle altså ikke kunne komme et skridt videre, end Danmark ønsker. Det vigtigste i Romtraktaten er ikke dens ordlyd, men hvad der er meningen med det hele, hvad der er de andres mening med det hele, og det er klart udtalt: en politisk union, et Europa, som kan tale med én stemme. Over for det er det naivt at komme med jura og sige: det kan de bare ikke, før Danmark giver dem lov til det. Det er en barnlig overtro på paragraffer. Mener man